

Η Εκκλησία τιμά στις 12 Ιουλίου κάθε χρόνου τη μνήμη του Αγίου Παΐσιου του Αγιορείτη, ενός σύγχρονου Αγίου που η παρουσία του στους πιστούς, κυρίως μέσα...

από τις διδαχές του, είναι σχεδόν καθημερινή.

Ο Όσιος πατήρ Παΐσιος ο Αγιορείτης γεννήθηκε από ευλαβείς γονείς, τον Πρόδρομο και την Ευλαμπία Ενζεπίδη, στα Φάρασα της Καππαδοκίας στις 25 Ιουλίου του 1924 μ.Χ., λίγες μέρες πριν από τη φυγή των Φαρασιωτών από την πατρίδα για την Ελλάδα. Στη βάπτισή του, ο Όσιος Αρσένιος ο Καππαδόκης (βλέπε 10 Νοεμβρίου), ο πλήρης ημερών και αγιότητος βίου κοσμούμενος ιερέας των Φαράσων, τον ονόμασε Αρσένιο, «για να τον αφήσει καλόγερο στο πόδι του», όπως χαρακτηριστικά είπε. Στην Ελλάδα, η οικογένεια του μικρού Αρσενίου εγκαταστάθηκε στην Κόνιτσα της Ηπείρου, όπου ο ίδιος πέρασε τα παιδικά και νεανικά του χρόνια. Γαλουχούμενος με τις διηγήσεις για το θαυμαστό βίο του Αγίου Αρσενίου, έλεγε ότι θα γίνει μοναχός από την ηλικία των 5 ετών ν! Και αφού έμαθε να διαβάζει, αγαπημένη του ασχολία υπήρξε η ανάγνωση των βίων των Αγίων, των οποίων εμιμείτο τους ασκητικούς αγώνες με θερμό ζήλο. Μετά από τις εγκύκλιες σπουδές του δε θέλησε να συνεχίσει στα γράμματα, αλλά προτίμησε να μιμηθεί το Χριστό και μαθήτευσε στην τέχνη του ξυουργού, την οποία άσκησε με επιμέλεια και δεξιοσύνη. Στην ηλικία των 15 ετών ν αξιώθηκε της θέας του Κυρίου, για ένα μόνο φιλότιμο λογισμό, μέσω του οποίου απέκρουσε μία δαιμονική προσβολή του πειρασμού της απιστίας. Από τότε φούντωσε μέσα του ακόμη περισσότερο η φλόγα της αγάπης του Θεού και ο πόθος για τη μοναχική ζωή. Ακολούθησαν καιροί ταραχής και αναστάτωσης για την Ελλάδα, λόγω της ξένης Κατοχής και του εμφυλίου πολέμου. Ο Όσιος Παΐσιος όμως, τόσο ως πολίτης όσο και ως στρατιώτης κατά τη θητεία του (1945 – 1949 μ.Χ.), επέδειξε απaráμιλλο θάρρος και αυτοθυσία. Ήταν πρόθυμος να δώσει κάθε στιγμή και τη ζωή του ακόμα για τη

σωτηρία των άλλων. Ευρισκόμενος μάλιστα συχνά μέσα στον καταιγισμό των φονικών πυρών, συνέβη να σώσει με τις θερμές προσευχές του πολλούς στρατιώτες, αλλά να σωθεί και ο ίδιος με τρόπο θαυμαστό.

Επειδή το μεγαλύτερο διάστημα της στρατιωτικής του θητείας το υπηρέτησε με την ειδικότητα του ασυρματιστή, πολλές εκδόσεις αφιερωμένες στη ζωή του Γέροντα τον αναφέρουν ως «Ασυρματιστή του Θεού». Μάλιστα, ο Γέροντας φέροντας ως παράδειγμα την ειδικότητα του στον στρατό, απάντησε σε κάποιον που αμφισβητούσε τη χρησιμότητα της μοναχικής ζωής ότι οι μοναχοί είναι «ασυρματιστές του Θεού», εννοώντας την θερμή τους προσευχή και την έγνοια τους για την υπόλοιπη ανθρωπότητα.

Ύστερα και από αυτές τις περιπέτειες, θέλησε να καταταγεί στο αγγελικό τάγμα των μοναχών, με τα φτερά που δίνει ο θείος έρωτας. Έτσι, μετέβη στο Άγιο Όρος, αναζητώντας έναν οδηγό για τη ζωή της κατά Θεόν ησυχίας. Δεν κατάφερε όμως να εκπληρώσει αμέσως τον πόθο του. Παράλληλα, οι δικοί του βρέθηκαν την ίδια περίοδο σε μεγάλη οικονομική δυσκολία, οπότε τον κάλεσαν να τους βοηθήσει.

Έτσι, επέστρεψε στην Κόνιτσα και εργάστηκε ως μαραγκός. Μετά από 3 χρόνια όμως (1953 μ.Χ.), σε ηλικία 29 ετών πλέον, εγκατέλειψε τα πράγματα του κόσμου και επέστρεψε στην Αθωνική Πολιτεία.

Αφού περιήλθε σκήτες και καλύβες, ακολούθησε τελικά τη συμβουλή ενός σεβάσμιου γέροντα και εντάχθηκε στην αδελφότητα της Ιεράς Μονής Εσφιγμένου, γνωστής τότε για την αυστηρή της τάξη. Εκεί έζησε μέσα στην ολοτελή υπακοή και επιδόθηκε σε υπέρμετρη άσκηση, υπερβάλλοντας σε κόπους για χάρη του Χριστού και των αδελφών του. Έτσι, στις 27 Μαρτίου 1954 μ.Χ. εκάρη μοναχός. Έλαβε ρασοευχή και το όνομα Αβέρκιος. Έχοντας όμως άσβεστο μέσα του τον πόθο για τον ησύχιο και απράγμονα βίο, πήρε την ευλογία του Ηγουμένου και πήγε να μονάσει στην Ιερά Μονή Φιλοθέου, που ήταν τότε σε κατάσταση ιδιόρρυθμη. Εκεί προετοιμάστηκε για τη ζωή του ερημίτη, κάτω από την καθοδήγηση ενός διακριτικού και σοφού γέροντα, του γέροντα Συμεών. Στις 12 Μαρτίου 1956 μ.Χ., εκάρη μικρόσχημος μοναχός και έλαβε το όνομα «Παΐσιος», χάρη στο Μητροπολίτη Καισαρείας Παΐσιο τον β', ο οποίος ήταν και συμπατριώτης του.

Τον Αύγουστο του 1958 μ.Χ., υπακούοντας σε θεία βουλή, δεν εγκαταστάθηκε στην έρημο, για την οποία προετοιμαζόταν, αλλά στην κατεστραμμένη Ιερά Μονή της Παναγίας του Στομίου, που βρίσκεται κοντά στην Κόνιτσα. Σε αυτήν έζησε 4 χρόνια, ζώντας ισάγγελο βίο, παλεύοντας με τους πειρασμούς, ευεργετώντας τους ανθρώπους της περιοχής, σώζοντας πολλούς από τις διδασκαλίες των προτεσταντικών ομάδων που δρούσαν εκεί, και ανακαινίζοντας με πολύ μόχθο το Μοναστήρι.

Το 1962 μ.Χ., όταν και ολοκληρώθηκε το έργο της ανακαίνισης και ο κίνδυνος από τις ετερόδοξες ομάδες εξέλιπε, ο Όσιος παρακαλούσε μέσα στους πειρασμούς, που καθημερινά τον πολιορκούσαν, θερμά το Θεό να του δείξει το δρόμο που έπρεπε να ακολουθήσει. Έτσι, δέχθηκε ως θεόσταλτη την πρόσκληση κάποιου ιεροδιακόνου να τον συνοδεύσει στο θεοβάδιστο Όρος του Σινά. Πάνω σε κείνον τον άνυδρο και ξερό τόπο, στο κελί των Αγίων Γαλακτίωνος και Επιστήμης, έζησε επιτέλους αυτό που χρόνια ποθούσε, την προς Θεόν μόνωση.

Αγωνιζόμενος με πολλή ταπείνωση, διαρκή νηστεία, ακατάπαυστη αγρυπνία και αδιάλειπτη προσευχή, κατάφερε να υπερνικήσει τις παγίδες του μισόκαλου

εχθρού, και να απολαύσει την ένωση με το Θεό. Γεμάτος από τη χάρη της θείας παρακλήσεως, απολάμβανε την κατά Θεόν ευφρόσυνη μέσα στο καμίνι της απaráκλητης ερήμου. Έγινε μάλιστα ιδιαίτερα αγαπητός στους Βεδουίνους, δίνοντάς τους τρόφιμα με χρήματα από την πώληση στους προσκυνητές ξύλινων σταυρών που έφτιαχνε ο ίδιος.

Δεν θα υπήρχε, έτσι, κανένας λόγος να εγκαταλείψει το στάδιο εκείνο της αρετής, εάν – φεύ! – δεν ενέσκηπτε η σωματική ασθένεια από το τραχύ κλίμα, η οποία τον ανάγκασε να επιστρέψει στην κατά σάρκα πατρίδα του. Επανερχόμενος στο Άγιο Όρος το 1964 μ.Χ., δεν ελάττωσε το πλήθος των ασκητικών αγώνων του, παρά την καταβολή του σώματος, καθώς στο πνεύμα διατηρούσε την πρότερη ζέση του. Ζώντας λοιπόν ως ξένος και παρεπίδημος στη γη, έφτασε να γίνει πολίτης του ουρανού.

Έχοντας, συνεπώς, την πράξη ως την «επίβασιν» της θεωρίας, έφτασε σε υψηλά μέτρα και έγινε κοινωνός θείων μυστηρίων. Εντρύφησε έτσι και στην ωραιότητα του Κυρίου, ενώ επιπλέον έτυχε και της Θεομητορικής ευλογίας. Συνομίλησε με αγίους που εμφανίστηκαν μπροστά του, βίωσε την όραση του Άγγελου Φύλακά του, άκουσε αγγελικούς ύμνους και καταυγιάστηκε από το ουράνιο φως.

Το 1966 μ.Χ. ασθένησε σοβαρά και εισήχθη στο Κέντρο Νοσημάτων Θώρακος Βορείου Ελλάδας (Νοσοκομείο Παπανικολάου). Υποβλήθηκε σε εγχείρηση, με αποτέλεσμα μερική αφαίρεση των πνευμόνων. Στο διάστημα μέχρι να αναρρώσει και να επιστρέψει στο Άγιο Όρος φιλοξενήθηκε στο Ιερό Ησυχαστήριο Αγίου Ιωάννου του Ευαγγελιστού στη Σουρωτή. Επέστρεψε στο Άγιο Όρος μετά την ανάρρωσή του και το 1967 μ.Χ. μετακινήθηκε στα Κατούνια, και συγκεκριμένα στο Λαυρεώτικο κελί του Υπατίου (Βλάχικα).

Στις 12 Αυγούστου 1968 μ.Χ. ο Όσιος Παΐσιος, εισήλθε στην Ιερά Μονή Σταυρονικήτα και μόνασε στο κελί του Τιμίου Σταυρού.

Το 1979 μ.Χ. αφήνει τον Τιμίο Σταυρό και αναζητώντας κελί πηγαίνει στην εγκαταλελειμμένη «Παναγούδα». Εκεί ο Όσιος εργάστηκε σκληρά για να δημιουργήσει ένα κελί με «ομόλογο», όπου και έμεινε μέχρι και το τέλος της ζωής του. Από την εποχή που εγκαταστάθηκε στην Παναγούδα πλήθος λαού τον επισκεπτόταν. Ήταν μάλιστα τόσο το πλήθος ώστε να υπάρχουν και ειδικές σημάνσεις που επεσήμαναν τον δρόμο προς το κελί του, ώστε να μην ενοχλούν οι επισκέπτες τους υπολοίπους μοναχούς. Επίσης δεχόταν πάρα πολλές επιστολές. Όπως έλεγε ο γέροντας στενοχωρείτο πολύ, γιατί από τις επιστολές μάθαινε μόνο για διαζύγια και ασθένειες ψυχικές ή σωματικές. Παρά το βεβαρημένο πρόγραμμά του, συνέχιζε την έντονη ασκητική ζωή, σε σημείο να ξεκουράζεται ελάχιστα, 2 με 3 ώρες την ημέρα. Εξακολούθησε όμως να δέχεται και να προσπαθεί να βοηθήσει τους επισκέπτες. Συνήθιζε επίσης να φτιάχνει «σταμπωτά» εικονάκια τα οποία χάριζε στους επισκέπτες σαν ευλογία.

Σε όλη αυτήν την καθημερινή κούραση του γέροντος Παϊσίου έρχονται να προστεθούν και τα προβλήματα υγείας που τον ταλαιπωρούσαν. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του οι πόνοι από τις διάφορες αρρώστιες όπως κολίτιδα, η οποία του άφησε μόνιμα δυσπεπτικά, βουβωνοκήλη και κυρίως από τον καρκίνο που του είχε διαγνωσθεί, γίνονταν όλο και περισσότεροι. Παρ' όλ' αυτά όμως αυτός ήταν ήρεμος και υπέμενε χωρίς να διαμαρτύρεται καθόλου. Αντιθέτως συνέχιζε να προσεύχεται για όλους.

Μετά το 1993 μ.Χ. παρουσίαζε αιμορραγίες για τις οποίες αρνούνταν να νοσηλευτεί λέγοντας ότι «όλα θα βολευτούν με το χώμα». Το Νοέμβριο του ίδιου έτους βγήκε για τελευταία φορά από το Άγιον Όρος και πήγε στη Σουρωτή, στο Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου για τη γιορτή του Αγίου Αρσενίου (10 Νοεμβρίου). Εκεί έμεινε για λίγες μέρες και ενώ ετοιμαζόταν να φύγει ασθένησε και μεταφέρθηκε στο Θεαγένειο, όπου έγινε διάγνωση για όγκο στο παχύ έντερο. Θεώρησε τον καρκίνο εκπλήρωση αιτήματός του προς το Θεό και ωφέλιμο για την πνευματική του υγεία. Στις 4 Φεβρουαρίου του 1994 μ.Χ. χειρουργήθηκε. Παρότι η ασθένεια δεν έπαυσε, αλλά παρουσίασε μεταστάσεις στους πνεύμονες και στο ήπαρ, ο γέροντας ανακοίνωσε την επιθυμία του να επιστρέψει στο Άγιο Όρος στις 13 Ιουνίου. Ο υψηλός πυρετός όμως και η δύσπνοια τον ανάγκασαν να παραμείνει. Στο τέλος του Ιουνίου οι γιατροί ανακοίνωσαν του Αγίου Παΐσιου ότι τα περιθώρια ζωής του ήταν δύο με τρεις εβδομάδες το πολύ. Τη Δευτέρα 11 Ιουλίου (γιορτή της Αγίας Ευφημίας) κοινώρησε για τελευταία φορά γονατιστός μπροστά στο κρεβάτι του. Τις τελευταίες μέρες της ζωής του αποφάσισε να μην παίρνει φάρμακα ή παυσίπονα, παρά τους φρικτούς πόνους της ασθένειάς του. Κοιμήθηκε την Τρίτη 12 Ιουλίου 1994 μ.Χ. και ώρα 11:00 και ενταφιάστηκε στο Ιερό Ησυχαστήριο του Αγίου Ιωάννη του Θεολόγου στη Σουρωτή Θεσσαλονίκης. Στις 13 Ιανουαρίου 2015 συνήλθε η Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως και αποφάσισε την κατάταξη του Οσίου Παΐσιου του Αγιορείτου στο Αγιολόγιο της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Από Dogma